

واشنگتن پست نوشت: ماهه سرافکنندگی کاخ سفید است که مجموع آرای دموکرات های موافق توافق ایران در مجلس نمایندگان و سنا هنوز حتی نزدیک به مقدار مورد نیاز برای حفظ وتوی رئیس جمهور نیست و رای دموکرات های مردم کنگره سرنوشت توافق هسته ای را تعیین خواهد کرد.

واشنگتن پست: جنگ با ایران زمانی کلید می خورد که امریکا به اقتصاد این کشور کمک کند

به گزارش اسپادانا، این روزنامه آمریکایی می افزاید: بحث منطقی درباره توافق و مزایای آن در اساس شکست خورده است . رژیم بازرسی هایی که چون پنیرو سوئیس پر از موارد ابهام برانگیز است، سازوکار بازگشت پذیر بودن که به تعهدات ایران در چارچوب توافق پایان می دهد، لغو تحریم های تسلیحاتی و موشکی و پابرجا ماندن فردو و سایر زیرساخت های هسته ای این کشور چیزی نیست که دولت در مقام «توافقی خوب» وعده داده بود.

حال چرا دموکرات ها برای نه گفتن به توافق صف آرایی نمی کنند؟ شاید تاکنون تصمیم به مخالفت با توافق گرفته باشند، اما وقتی حملات به سناتور چاک شومر را مشاهده کردند، منتظرند تا روز رای گیری تصمیم خود را علنی کنند. با این امید که رای گروهی آنها را از خشم کاخ سفید مصون دارد.

دعوی «توافق یا جنگ» آخرین حربه دولت است که البته منطقی نیست. نخست چون دولت آمریکا قصد ندارد وارد جنگ شود. در نگاه دولت، ایران امروز قدرتی منطقه ای است. علاوه بر این حرکت ایران به سوی بمب هسته ای در صورت رد توافق در کنگره منطقی نیست. رابرت ساتلاف در این باره می گوید، اگر چه پیش بینی واکنش ایران به مخالفت کنگره با توافق دشوار است، اما بخت بسیاری وجود دارد تهران به توافق پایبند بماند، چون این توافق به سود ایران است. وقتی ایران به الزامات اولیه خود عمل کرد همه تحریم های سازمان ملل متحد و اتحادیه اروپا که مربوط به برنامه هسته ای ایران است حذف خواهد شد. تحریم هایی که برخلاف تحریم های آمریکا به حال تعلیق در نمی آید، بلکه پایان می یابند و منافع بالقوه مالی و سیاسی فراوانی برای ایران دارد.

بر خلاف تز «توافق یا جنگ» که حامیان توافق مطرح می کنند، مخالفان می گویند خطر جنگ با توافق بیشتر می شود. پول های آزاد شده و لغو تحریم های موشکی و تسلیحاتی توانایی ایران و نمایندگانش را برای فعالیت در کشورهای متحد آمریکا بیشتر می کند.

این روزنامه در ادامه مدعی شد: علاوه بر این چه ایران فریب کاری کند و چه یک دهه صبر کند، در نهایت ایران مصمم است به بمب اتمی دست پیدا کند. یا از بین رفتن تحریم ها، غرب ایزاری جز حمله نظامی و رویارویی با دشمنی قوی تر ندارد. از سر باز کردن مسائل به امید آنکه خود به خود حل شود یا در آینده شخص دیگری مسئول تصمیم گیری درباره آن باشد، همیشه اغوا کننده است، اما در این موضوع بسیار غیرمسئولانه خواهد بود.

دولت می گوید، تحریم ها دوام نمی آورند. منتقدان پاسخ می دهند، تقصیر کیست؟ اگر دوام نمی آورد چرا بازگشت پذیر شده است؟ چون دولت باور دارد بازگشت پذیر بودن تحریم ها عامل بازدارنده کارآمدی است. دولت می خواهد به منتقدان بقبولاند باز گرداندن تحریم ها، مثلاً بعد از پنج سال، آن هم وقتی شرکت های خارجی مشغول داد و ستد با ایران هستند، کارگر خواهد افتاد، اما ادامه تحریم ها امروز فایده ای ندارد. به واقع آن گونه که شومر اشاره کرد، موضوع اصلی اینجا تحریم های آمریکاست. وادار کردن شرکت ها به انتخاب میان داد و ستد با ایران و داد و ستد با آمریکا ایزاری کارآمد است. تحریم های بانکی بیشتر از نوعی که در طرح کرک-منندز مطرح شد، فشار را بیشتر خواهد کرد.

حال تکلیف دعوی دولت که توافقی خوب دست یافتنی نیست، چه می شود؟ جان کری می گوید، اگر کنگره توافق را رد کند ما پیش ایران بی اعتبار می شویم. بیا باید بپذیریم بهتر از این توافق از دست این رئیس جمهور (اوباما) ساخته نبود. اما با هجده ماه دیگر ادامه تحریم ها و روی کار آمدن رئیس جمهوری جدید که تهدیدی ملموس تر از کاربرد زور ارائه دهد، توافق بهتر به یقین دست یافتنی است.

جمع بندی: اگر کنگره توافق را رد کند، جنگ شروع نمی شود. جنگ وقتی محتمل است که ما به اقتصاد ایران کمک کنیم. توافقی بهتر به دست رئیس جمهور فعلی یا بعدی دست یافتنی است. حال دموکرات ها، در خلوت دفترهای کارشان، ممکن است صرفاً ترسیده باشند. رئیس جمهور حرف های بدی درباره آنها خواهد زد. ممکن است انتخاب آنها به چالش کشیدن رئیس جمهور باشد. مخالفان توافق ممکن است نتایج بسیاری نظرسنجی ها و محکومیت توافق از طرف گروههای مخالف یهودی را به آنها یاد آور شوند و بگویند دار و دسته اوباما به زودی کاخ سفید را ترک خواهند کرد. حال اگر رای به تایید توافق دهند آیا دولت به دفاع از آنها در برابر منتقدان خواهد پرداخت؟ مخالفان توافق رای در این باره را انتخابی توصیف می کنند یک بار در طول دوران نمایندگی پیش می آید، اما دموکرات ها چنین اعتقادی ندارند.